28/01/2020

Η εκταφή του άφθαρτου λειψάνου του Γέροντα Βησσαρίωνα του Αγαθωνίτη

/ Ορθόδοξες Προβολές

Αφού είδαμε ότι ο γέροντας τιμάται στον τάφο του, αποφασίσαμε να μην κάνουμε εκταφή, αλλά να αναβαθμίσουμε λίγο τα βαπτιστήρια, να περιποιηθούμε τον χώρο και να τον διαφυλάξουμε ως τόπο προσκυνηματικό.

Όμως οι τεχνικές υπηρεσίες της Νομαρχιακής Αυτοδιοικήσεως Φθιώτιδος –πρός την οποίαν από επταετίας είχαμε απευθύνει αίτημα να μάς βοηθήσει, γιατί το μοναστήρι παρουσίαζε καθιζήσεις στην ανατολική πλευρά του– μάς είπαν ότι για να είναι σωστό το έργο έπρεπε να ... γκρεμιστούν τα βαπτιστήρια, ώστε να γίνει η απαραίτητη στήριξη του μοναστηριού. Το κρίναμε λογικό, καθώς τα βαπτιστήρια εκ της καθιζήσεως δεν παρείχαν καμίαν ασφάλεια. Είπαμε το «ναί», αλλά εκεί

είχαμε τον τάφο του παππούλη.

Κάναμε προσευχή και παρακαλέσαμε τον παππούλη να μάς επιτρέψει την εκταφή του. Έτσι, στις 3 Μαρτίου, όλοι οι αδελφοί μαζί πήγαμε κάτω, κάναμε τρισάγιο, ασπαστήκαμε τον τάφο του κι αρχίσαμε να αφαιρούμε τούβλα από την πλευρά του. Όταν έπεσαν τα πρώτα τούβλα, είδαμε ένα φέρετρο άθικτο, όπως το είχαμε βάλει. Συνέστησα προσοχή, για να μή χτυπηθεί το φέρετρο· το βγάλαμε έξω και το πήγαμε στο κοιμητήριο, ώστε να μαζέψουμε τα κόκκαλα του παππούλη. Ανοίγουμε το φέρετρο, σηκώνουμε το σάβανο και βλέπουμε το σώμα του άφθαρτο. Συγκλονιστήκαμε· γονατίσαμε κάτω, φιλήσαμε το φέρετρο και μετά το σηκώσαμε και το πήγαμε στον ναό.

Είχαμε αντιληφθεί ότι βρισκόμαστε μπροστά σ’ ένα θαυμαστό γεγονός. Κάπου το περιμέναμε κιόλας, αφού πιστεύαμε στην αγιότητά του. Αφού τον βάλαμε στον ναό, είπαμε ότι αυτό το βάρος δεν μπορούμε να το σηκώσουμε μόνοι μας και ότι πρέπει να καλέσουμε την Αγία Εκκλησία να έρθει να επιληφθεί της υποθέσεως.

Πήραμε αμέσως στο τηλέφωνο τον ποιμενάρχη μας, στον οποίον κάποτε είχα αναφέρει ότι ο παππούλης μου έλεγε πώς μπορεί και να τον βρούμε έτσι· εκείνος τότε με κοίταξε μειδιώντας, αλλά χωρίς να αντιδράσει· μου είπε μόνο πώς, αν δώ κάτι θαυμαστό, να τον ειδοποιήσω αμέσως. Ο σεβασμιώτατος υπέστη ισχυρό σόκ, όταν του ανέφερα τί είχε συμβεί, κι έφθασε αμέσως στο μοναστήρι. Προσκύνησε, συγκινήθηκε· δεν είχε ξαναδεί κι αυτός κάτι τέτοιο. Μάς έδωσε οδηγίες, έκανε κάποιες υπηρεσιακές ενέργειες και ανέλαβε πλέον εκείνος την υπόθεση. Εμείς πήραμε το σκήνωμα και το τοποθετήσαμε στο παρεκκλήσιο της Αγίας Τριάδος για να προστατεύεται, και έκτοτε τελούμε πλέον υπό τις εντολές της Εκκλησίας.

Ωστόσο, πώς να μή σκεφτεί κανείς ότι ο Θεός οικονόμησε την καθίζηση του μοναστηριού, και μάλιστα στη μεριά των βαπτιστηρίων, ώστε να μάς οδηγήσει στην εκταφή του π. Βησσαρίωνα και να μάς δώσει το σημείο Του με την αφθαρσία του σκηνώματός του; Αλλωστε, με κάπως παρόμοιο τρόπο –όπως θρυλλεί η παράδοσή μας- δεν οικονόμησε την ανακάλυψη της θαυματουργής εικόνας της Παναγίας της Αγάθωνης σε σπηλιά από τον όσιο Αγάθωνα, κτίτορα και προστάτη της Μονής μας;

Ο ήσυχος παππούλης με τη χάρη του Τριαδικού Θεού μας τάραξε το πανελλήνιο, και όχι μόνον! Αυτός πού δεν μπορούσε σχεδόν να μιλήσει, έγινε παγκόσμια φωνή! Όπου θέλει ο Θεός, ενεργεί με τη χάρη Του και όλα τ’ άλλα παραμερίζουν, όπως όταν μία αχτίδα φωτός μπαίνει μές στο σκοτάδι και το διαλύει. Μέχρι και της φύσης η τάξη νικάται, όπως ψάλλουμε στην Παναγία μας. Τί ορίζουν οι νόμοι της φύσης για έναν άνθρωπο πού πεθαίνει; Σε δύο, τρία, το πολύ πέντε χρόνια, θα

βρείς ένα σώμα λιωμένο, και στην χειρότερη περίπτωση θα βρείς σάρκες και κόκαλα μαζί. Αλλά ύστερα από δεκαπέντε χρόνια να βρείς το σκήνωμα ενός ανθρώπου σε πλήρη συνοχή, απλώς συρρικνωμένο, αφυδατωμένο, να κρατά μάλιστα το Ιερό Ευαγγέλιο και να μην μπορείς να του το αποσπάσεις; Σαν να θέλει να πεί σε όλους, και ιδιαιτέρως σε μάς τους ιερείς, ότι ξεφύγαμε από το Ευαγγέλιο και διδάσκουμε αλλότρια πράγματα· σαν να μάς λέει ότι:

«Εδώ είναι για μάς η πηγή της αληθείας του Θεού. Κουβεντιάζουμε περί ανέμων και υδάτων· κατάφερε ο σατανάς να μάς πείσει να κουβεντιάζουμε για όλα τα άλλα και να μην κουβεντιάζουμε για τον Χριστό μας· περί άλλων τυρβάζουμε, αλλά ενός μόνον εστί χρεία. Ντρεπόμαστε να πούμε τις παραβολές του Κυρίου, τις θεωρούμε “φτωχές”, ότι είναι μόνον για χαμηλού επιπέδου ανθρώπους. Όμως ας αναλογιστούμε πόσες ψυχές αυτές οι παραβολές ανέβασαν στον Παράδεισο! Δεν έχουμε την απλή φρόνηση να σκεφτούμε ότι τα λόγια πού είπε ο Κύριός μας δεν αντικαθίστανται με άλλα λόγια, λόγια του κόσμου τούτου;».

Αυτό, λοιπόν, θέλει να πεί ο παππούλης μας σε όλους εμάς τους ιερείς και μοναχούς, όχι από τον τάφο του, αλλά από τις ουράνιες νομές όπου μετά των Δικαίων και Αγίων του Θεού συγκαταλέγεται, για να μάς προστατέψει, προτρέποντάς μας:

«Γυρίστε πάλι στις γάργαρες πηγές της Πίστεως μας, στην Αγία Γραφή και στην Ιερά Παράδοση. Πάψτε να ασχολείσθε με τις κοσμικότητες και τα κοινωνικά ζητήματα, είναι άλλοι αρμόδιοι γι’ αυτά τα θέματα· εσείς έχετε χρέος να οδηγήσετε τις ψυχές εις “νομάς σωτηρίους”, ν’ ανεβάσετε τον άνθρωπο από τη Γή στον Ουρανό!...».

Του μακαριστού Αρχιμανδρίτου Δαμασκηνού Ζαχαράκη